

SORAYA LANE

**HET
ONVERWACHTE
BEGIN**

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2011 Soraya Lane

Oorspronkelijke titel: *Soldier on Her Doorstep*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland

Nederlandstalige versie: Jessica Mulder, Nuanxed

Copyright © 2012 Soraya Lane

Oorspronkelijke titel: *Soldier, Father, Husband?*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland

Nederlandstalige versie: Jorinde Buck, Nuanxed

Omslagontwerp: HarperCollins Holland

Omslagbeeld: © Adobe Stock

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook Nørhaven, Denemarken, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2185 0

ISBN 978 94 027 7851 9 (e-book)

NUR 302

Eerste druk oktober 2026

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

*Het onverwachte begin
bij haar*

Hoofdstuk 1

Alex Dane had geen dokter nodig om te weten dat zijn hartslag gevaarlijk hoog was. Hij drukte twee vingers tegen zijn pols en telde om zijn ademhaling te vertragen en de situatie onder controle te krijgen. Zijn hart bonkte als een drillboor op asfalt.

Als plichtsgevoel geen rol had gespeeld, was hij allang weer weggereden. Maar dat kon hij niet.

Hij keek naar het verkreukelde briefje dat hij in zijn hand hield. Het adres kende hij inmiddels uit zijn hoofd. Sinds een stervende vriend het hem had gegeven, droeg hij het briefje altijd bij zich. Na al die maanden was het tijd om het papiertje weg te gooien en zijn belofte in te lossen.

Alex stapte uit en pakte het pakje van de achterbank. Hij greep de bruine papieren zak stevig vast. Zijn hartslag schoot opnieuw omhoog en hij vervloekte de belofte die hem hierheen had gevoerd.

Alles was zoals hij het zich had voorgesteld. En toch ook weer niet.

De frisse buitenlucht overviel hem. De geur van bomen, gras en platteland. Geuren waarnaar hij had verlangd tijdens zijn tochten door afgelegen woestijnen in oorlogsgebieden. Vanaf zijn plek zag hij het huis nog net liggen. Het stond een eindje van de oprit af, met crèmekleurige houten gevels die tussen zacht wiegende boomkruinen zichtbaar waren. Het was precies zoals William Kennedy het had beschreven.

Alex liep verder. Hij dwong zich in dezelfde beheerste soldatenpas te blijven lopen. Hij slikte het opwellende schuldgevoel weg. Hetzelfde schuldgevoel dat hem achtervolgde sinds hij weer voet op Amerikaanse bodem had gezet. Hij klemde zo mogelijk de zak nog steviger vast.

Hij hoefde zich alleen voor te stellen, de spullen te overhandigen, te glimlachen en dan weer te vertrekken. Hij moest alleen die volgorde vasthouden en zich aan zijn plan houden. Niet naar binnen voor een kop koffie. Geen medelijden met haar krijgen. En vooral het kind vermijden.

Even later stond hij onderaan de veranda. Op elke trede bladerde de verf af. Geen verwaarloosd huis, maar een waar altijd iets belangrijkers tussendoor kwam. Over de veranda lag buitenspeelgoed verspreid, naast een versleten kleed dat vast voor een hond was bedoeld.

Alex keek naar de voordeur en vervolgens naar de zak. Als hij deze nog steviger zou vasthouden, zou hij scheuren. Hij telde tot vier, haalde diep adem en klopte snel een paar keer op de houten deur.

Binnen klonk gerommel. Er was iemand thuis. Snel naderende voetstappen maakten duidelijk dat hij zich aan zijn plan moest houden. Alles in hem schreeuwde dat hij de tas moest neergooien en zo hard moest wegrennen als hij nog nooit had gedaan. Een straalje zweet liep over zijn voorhoofd terwijl hij zichzelf dwong om te blijven staan.

Hij had nooit moeten komen.

Lisa Kennedy draaide de voordeur van het slot en legde haar hand op de klink. Met haar vrije hand streek ze vluchtig haar haren glad, trok ze haar schort recht en zwaaide ze de deur open.

Er stond een man onderaan de veranda, met zijn rug naar haar toe, alsof ze hem betrapte terwijl hij wilde weglopen. Je hoefde geen genie te zijn om te zien dat hij een soldaat was. Niet met zijn korte legerkapsel en die kaarsrechte houding, zelfs als hij dacht dat niemand hem zag.

‘Kan ik je helpen?’

Was hij een vriend van haar overleden man geweest? Ze had ge-

noeg kaarten en telefoontjes ontvangen van mannen die dicht bij hem hadden gestaan. Was dit weer zo iemand die na al die maanden zijn medeleven kwam betuigen?

De man draaide zich om. Langzaam hief hij zijn hoofd op en keek hij haar recht aan. Lisa friemelde gedachteloos aan het lint van haar schort terwijl ze hem bekeek. Zijn blonde haar hoorde bij een man met de diepste bruine ogen die ze ooit had gezien, schouders zo breed als die van een American football-speler en een glimlach met zoveel verdriet erin verborgen dat haar hart er bijna van brak. De vrouw in haar wilde hem vasthouden en vragen wat hij had meegemaakt dat zoveel verdriet in zijn ogen had achtergelaten. Maar het deel van haar dat wist hoe het was om met een soldaat getrouwd te zijn, begreep ook dat hij de oorlog liever achter zich liet. Niet met een gezicht dat zoveel pijn verried. Niet wanneer het verdriet zo zichtbaar was.

‘Lisa Kennedy?’

Ze liet het lint van haar schort los. Alleen al de manier waarop hij haar naam uitsprak, benam haar de adem.

‘Sorry... kennen wij elkaar?’

Hij zette een stap naar voren. Hij liep de twee treden op, tot er nog maar een paar passen tussen hen lagen.

‘Ik was een vriend van uw man.’ Zijn stem klonk gespannen.

Ze glimlachte. Dus daarom had hij zich eerst afgewend. Ze wist hoe moeilijk het voor militairen kon zijn om geconfronteerd te worden met wat een ander had verloren. Waarschijnlijk hadden hij en William samen gediend en was hij nog maar net thuis.

‘Wat aardig dat u langskomt.’

Lisa stak haar hand uit en raakte heel even zijn arm aan. Nog voor haar vingers zijn huid beroerden, zette hij een stap achteruit. Hij deinsde achteruit alsof ze hem met een steekvlam had geraakt. Alsof hij nog nooit door een vrouw was aangeraakt.

Rustig trok ze haar hand terug en sloeg haar armen over elkaar. Hij had pijn. Dat zag ze meteen. Lichamelijk contact leek hem al helemaal van zijn stuk te brengen. Lisa besloot hem te behandelen als de vreemdeling die hij was. Heel even twijfelde ze, maar ze zette het gevoel opzij. Hij was gewoon nerveus. Als hij met William had gediend, wilde ze hem vertrouwen.

Nu ze hem beter bekeek, zag ze pas hoe knap hij eigenlijk was. Tenminste, als hij wist hoe hij moest glimlachen. Of überhaupt lachen. In tegenstelling tot haar man, met zijn diepe lachrimpels en een gezicht als een open boek, liet deze man zich nauwelijks lezen. Sterke jukbeenderen, gemillimeterd haar en een goudbruine huid, getekend door lange dagen in de zon.

Ze hield het erop dat hij verlegen was. Of misschien vooral onzeker.

‘Wilt u binnenkomen? Ik heb wel zin in een glas ijsthee.’

Ze zag hem naar woorden zoeken. Dat raakte haar. Zo’n sterke, knappe man die zo zichtbaar zijn plek buiten het leger weer moest vinden.

‘Ik, eh...’ Hij schraapte zijn keel en verplaatste ongemakkelijk zijn gewicht.

Lisa voelde een ruk aan de pijp van haar spijkerbroek en reikte instinctief naar haar dochter. Sinds ze had gehoord dat papa niet meer thuiskwam, sprak Lilly alleen nog met Lisa. En loslaten? Dat kon ze soms gewoon niet.

Zijn uitdrukking sloeg om. Even dacht Lisa angst te zien. Alsof hij geen kinderen gewend was. Lilly had hem zichtbaar van zijn stuk gebracht. Hij zag er nog droeviger uit. Nog getergder, als dat al mogelijk was.

‘Lilly, ga jij Boston eens zoeken,’ zei Lisa terwijl ze liefdevol door haar lange haren streek. ‘Er ligt een bot in de koelkast dat hij vast lekker vindt. Daar kun je wel bij.’

Lisa keek weer naar de man, die nog altijd sprakeloos voor haar stond. Als hij gewend was aan bevelen, kon ze hem die net zo goed geven. Een duidelijk commando. En een veelbetekenende blik.

‘Soldaat, gaat u daar maar zitten.’ Ze wees naar de grote schommelstoel op de veranda. ‘Ik ga iets te drinken halen. Daarna kunt u me vertellen wat u hier in Brownswood in Alaska komt doen.’

Heel even flitste er iets over zijn gezicht. Schuldgevoel, dacht ze. Maar ze liet het rusten. Hij liep naar de stoel.

Lisa onderdrukte een glimlach. Vanaf wanneer verander je eigenlijk in je eigen moeder? Ze hoorde zichzelf steeds vaker precies dezelfde dingen zeggen.

Deze man bedoelde het niet kwaad. Daar was ze zeker van. Misschien zat hij nog gevangen in alles wat hij had meegemaakt en vond hij het doodeng om hier voor haar deur te staan. Hoe dan ook, daar kon ze wel mee omgaan.

Bovendien stond er niet elke dag zo’n knappe man voor haar deur. Zelfs als het bij een glas ijsthee bleef met iemand die nauwelijks een woord zei, was een beetje gezelschap meer dan welkom.

Hij was hier duidelijk met een doel. Daar moest een reden voor zijn. Anders stond hij hier nu niet.

Alex noemde zichzelf in stilte alles wat maar in de buurt kwam van een idioot. Hij had daar maar staan staren naar die arme vrouw, terwijl zij zich waarschijnlijk afvroeg uit welk gekkenhuis hij was ontsnapt.

Wat was er gebeurd met het plan? Met de volgorde die hij zo vaak had doorgenomen? Hij keek naar de papieren zak op de stoel naast hem en vervloekte hem. Net als op de dag dat hij de zak in handen kreeg.

William had veel over zijn vrouw verteld. Over wie ze was, hoeveel hij van haar hield en wat voor geweldige moeder ze was. Maar geen woord over hoe aantrekkelijk ze was.

Waarom het hem zo raakte, wist hij niet. Hij voelde zich schuldig tot in elke vezel van zijn lichaam. Hij had zich een heel ander beeld van haar gevormd. Dat had weinig met de werkelijkheid te maken.

Misschien kwam het door het lange haar. De weelderige kastanjebruine lokken die losjes in een staart bijeen waren gebonden. Of haar warme hazelnootkleurige ogen, omlijst door lange, donkere wimpers. Of de manier waarop haar spijkerbroek haar figuur accentueerde en haar hemdje meer huid onthulde dan hij in lange tijd had gezien. In heel lange tijd.

Dat ze geen zwangere buik had, terwijl hij die wel had verwacht, speelde misschien ook mee. Zou hij haar figuur überhaupt hebben opgemerkt als hij niet op zoek was geweest naar de baby? Hij kende het antwoord. Elke man zou hebben gekeken. Lisa was prachtig, op een frisse, onschuldige manier. Alleen een ijskoude man zou dat niet opmerken.

Dus had ze gelogen over de baby die ze verwachtte? Of had hij ieder besef van tijd verloren en was de baby inmiddels geboren?

Alex liep het plan opnieuw in gedachten langs en vervloekte het moment waarop hij had besloten om hierheen te komen. Hij had zichzelf niet voorgesteld. Niet geglimlacht. En hij had haar de tas niet gegeven of gezegd dat hij niet wilde blijven.

Zijn eigen oordeel? Hij was een complete sukkel. En als haar dochter ook maar een beetje mensenkennis had, vond ze hem vast doodeng. Hij had naar haar gekeken alsof ze een zeldzaam dier was dat elk moment kon aanvallen.

Toen hij werd uitgezonden, draaide alles om het plan. Hij was er nooit van afgeweken. Nooit.

Nu kreeg hij door één mooie vrouw en een schattig meisje geen normaal woord over zijn lippen.

Of misschien was het die glimp van een gezinsleven die de

knoop in zijn maag veroorzaakte. Precies het soort leven dat hij altijd al wilde vermijden.

Alex keek op toen hij zachte voetstappen op de veranda hoorde. Hij haalde diep adem en dwong zichzelf tot een glimlach. Gewoon zomaar lachen. Iets wat hij opnieuw moest leren. Het klonk makkelijk, maar om een of andere reden vond hij het tegenwoordig ontzettend moeilijk.

Alle moeite was voor niets geweest. De enige die naar hem keek, was een dier op vier poten. En dat won het met gemak van Alex als het op glimlachen aankwam. Voor hem stond een kwispelende golden retriever met een grijns zo breed dat al zijn tanden zichtbaar waren. Hij nam aan dat dit Boston was.

‘Hé, vriend,’ zei hij.

Meteen daarna voelde hij zich behoorlijk dom. Bij Lisa had hij geen woord kunnen uitbrengen, maar tegen haar hond ratelde hij er vrolijk op los.

Boston leek het prima te vinden. Hij stak een poot uit en hield die uitnodigend omhoog. Wilde hij dat Alex die schudde?

‘Nou, aangenaam kennis te maken dan.’

Een geluid achter hem deed hem verstijven. Zijn hand hing nog maar een paar centimeter van Bostons poot. Lisa kwam met een dienblad naar buiten. Hij deed alsof hij haar onderdrukte glimlach niet zag. Hij had haar in elk geval iets te lachen gegeven. Ze zette de kan ijsthee en een bordje koekjes voor hem op de tafel. Ineens voelde hij zich niet alleen dom, maar ook nog eens de grootste lolbroek van de klas.

‘Ik zie dat je Boston hebt ontmoet.’

Alex knikte langzaam. ‘Hij luistert goed,’ zei hij uiteindelijk.

Lisa schoot in de lach. Haar lach overviel hem. Het was alsof hij eeuwen geleden voor het laatst een vrouw zo onbezorgd had horen lachen.

‘Lilly leert hem graag trucjes. Je zou kunnen zeggen dat hij snel leert.’ Ze gooide de hond een stukje koek toe. ‘Vooral als er iets lekkers tegenover staat.’

Even bleef het stil. Alex zocht naar de juiste woorden. De tas leek hem bijna verwijtend aan te staren. Alsof er een hart in klopte. Hij kon niet eeuwig over koetjes en kalfjes blijven praten. Uiteindelijk moest hij het haar vertellen. Het vrat al maanden aan hem. Het moest eruit.

Lisa schoof een oude, gehavende stoel naar achteren en ging zitten. Hij keek toe hoe ze voor hen allebei een glas thee inschonk.

‘Ik neem aan dat je samen met mijn man hebt gediend?’

Alex had de vraag verwacht, maar toch kwam hij hard aan. Zijn schouders trokken pijnlijk samen. Hij nam even de tijd om de juiste woorden te vinden. Praten was nooit zijn sterkste kant geweest. ‘Lisa.’ Hij wachtte tot ze weer rustig achteroverleunde, met haar glas thee in haar handen. ‘Toen je man terugkwam van verlof, werden we weer samen ingedeeld.’

Alex probeerde haar aan te kijken, maar zijn blik schoot telkens van de kan ijs thee naar haar gezicht. Ze was zo mooi, zo hartverscheurend mooi, op een zachte, bescheiden manier. Juist daardoor werd het nog moeilijker om haar de waarheid te vertellen. Hij wilde niet zien hoe de vriendelijke trekken van haar gezicht zouden verkrampen terwijl hij vertelde hoe het was geëindigd. Hij wist niet of hij het kon verdragen om deze vrouw te zien huilen. Niet die warme, hazelnootkleurige ogen vol tranen.

‘Tijdens die uitzending zijn we goede vrienden geworden. Hij vertelde veel over jou. En over Lilly.’

‘Vertel verder,’ zei ze zacht terwijl ze iets naar voren boog.

‘Lisa, ik was bij hem toen hij stierf.’ Hij sprak de woorden snel uit, alsof het alleen zo lukte. ‘Hij is snel overleden en ik was bij hem tot het einde.’ Hij vertelde er niet bij dat de kogel eigenlijk

voor hem was bedoeld. William was zo gefocust geweest op Alex waarschuwen en hem buiten schot houden, dat hij zelf werd neergeschoten. *Zijn mannen kwamen altijd op de eerste plaats.* Dat was ook wat de landmacht over hem zei. Alex wist uit eigen ervaring dat het waar was.

Hij keek weer naar Lisa. Hij had tranen verwacht. Misschien zelfs hartverscheurend verdriet. Maar ze bleef opvallend rustig. Haar glimlach was verdwenen, vervangen door een droevige zachtheid. De wanhoop waarvoor hij zo bang was geweest, bleef uit.

Die kalmte gaf hem net genoeg lucht om verder te gaan. Om de woorden uit te spreken die hij al maanden had geoefend.

‘Vlak voordat hij stierf, schreef hij jouw adres op. Hij zei dat ik hierheen moest gaan. Dat ik moest kijken hoe het met jullie ging. En dat ik je moest vertellen dat...’

Lisa stond op en liep naar de schommelstoel. Ze ging naast hem zitten. Hij voelde hoe het kussen onder haar gewicht meegaf en hoe de warmte van haar lichaam hem bereikte. Toen ze haar hand naar hem uitstak, trok hij zich deze keer niet terug. Dat kon hij niet.

Hij draaide zich naar haar toe.

‘Hij wilde dat ik je vertelde dat hij van jou en Lilly hield. Dat jij de vrouw was van wie hij altijd had gedroomd.’

Nu stonden er wel tranen in haar ogen. Ze bleven hangen aan haar wimpers, klaar om over haar wangen te rollen. Toch verscheen er een kleine, trillende glimlach.

‘Hij zei dat hij wilde dat je gelukkig was,’ sloot Alex af.

Terwijl hij de woorden uitsprak, voelde Alex iets van zich afglijden. Alsof hij al die maanden bang was geweest dat hij die woorden ooit zou vergeten. Alsof de laatste boodschap al die tijd door zijn hoofd had geklonken. Woorden die hem hadden achtervolgd.

‘Typisch,’ reageerde ze. Ze trok één been onder zich en veegde een traan weg met haar vinger. Haar hand gleed van zijn arm. Hij voelde de warmte nog op de plek waar haar hand had gelegen. ‘Hij verlaat me zomaar en vertelt me dan dat hij wil dat ik gelukkig ben.’

Alex keek weg. Hij wist niet wat hij daarop kon zeggen. Toen raakten zijn vingers de tas. ‘Ik heb nog wat spullen van hem,’ vervolgde hij. ‘Hier.’ Hij gaf haar de tas. Meteen viel er een last van zijn schouders. Het voelde goed om haar de tas eindelijk te kunnen geven. Als hij dit niet had gedaan, was zijn schuldgevoel alleen maar zwaarder geworden. En hij hoefde niet met nog meer schuldgevoelens te leven. Daarvan had hij er al genoeg. Hij voelde hoe ze rechteop ging zitten.

‘Wat zit hierin?’

‘Een paar brieven, een foto van Lilly en zijn oude herkenningssplaatjes.’

‘Heeft hij je gevraagd deze aan mij te geven?’

Alex knikte.

‘Heb je ze gelezen?’ vroeg ze. Haar vingers rustten al op de stapel papieren.

‘Nee, mevrouw.’

Ze stopte ze terug in de tas en leunde naar voren om deze op de tafel te leggen. ‘Mijn man vertrouwde jou genoeg om hierheen te komen, en ik weet niet eens hoe je heet,’ zei ze luchtig.

Alex stond op. ‘Alex Dane.’ Zijn armen hingen wat onhandig langs zijn lichaam.

‘Alex,’ herhaalde ze.

Door haar glimlach wilde hij het liefst weggrennen. Nog meer dan daarnet, toen ze de deur had geopend. Ze hoorde verdrietig te zijn. Gebroken. Boos misschien. Niet vriendelijk en glimlachend. En al helemaal niet zo mooi, met die losjes zwaaiende paarden-

staart. Hij had zich voorbereid op verdriet en ze had hem in de war gebracht.

‘Dank je voor de thee, maar ik kan maar beter gaan.’

‘O nee hoor, jij gaat nergens heen,’ zei ze. Zijn gezicht vertrok toen ze zijn pols vastpakte, maar hij trok zich niet los. ‘Jij blijft eten. “Nee” is geen optie.’

Voor hij goed en wel besepte wat er gebeurde, loodste ze hem in de richting van de voordeur. Hij deed zijn best om niet achteruit te deinzen. Hij had hier nooit naartoe moeten komen.

Aan het eind van de gang gluurde een paar helderblauwe ogen onder een blonde pony vandaan. De geur van een gerecht in de oven vulde het huis. Aan de muur hing een ingelijste foto van William, zijn glimlach nog net zo vertrouwd als vroeger.

Hij was in het huis van een andere man. Bij de vrouw van een andere man. Bij het kind van een andere man. Hij was het leven van een ander binnengestapt en niets daaraan voelde goed.

Hoewel hij wist dat het verkeerd was, voelde het vreemd genoeg alsof hij was thuisgekomen.

Niet dat hij wist hoe een thuis hoorde te voelen.

Lisa vulde de waterkoker en zette hem aan. Ondanks zijn vreemde gedrag voelde Alex helemaal niet als een vreemde in huis. Sinds het bericht over Williams dood stond de deur bijna altijd open. Familie, vrienden... iedereen kwam langs. En dan was er nog haar zus, die haar behandelde alsof ze ieder moment kon instorten. Ze leek altijd wel een excuus te hebben om even langs te komen. Er waren ook genoeg militairen op bezoek geweest. Alleen de laatste tijd niet meer.

Ze keek naar Alex. Hij zat maar een paar meter van haar vandaan, maar hij had net zo goed aan de andere kant van het land kunnen zitten. Zijn gezicht stond gesloten, zonder dat hij zich

daarvan bewust leek. Ze had weleens gelezen dat veel militairen na een missie moeite hadden om hun plek weer te vinden. Anderen hadden gewoon tijd nodig. Ze hoopte vurig dat dit laatste ook voor Alex gold. Ze had het gevoel dat hij hulp nodig had.

Een deel van haar was nieuwsgierig naar hem. Haar andere, veeleisendere kant wilde hem uithoren over Williams dood en over wat hem zo dwarszat. Ze ging ervan uit dat ze wel tijd had om vragen te stellen, maar hoeveel kon ze hem vragen tijdens één middag en één etentje?

‘Gebruik je suiker?’

Hij keek op. Zijn blik was nog altijd wat onzeker. ‘Eén klontje. Dank je.’

Ze schepte koffie in twee mokken, deed er suiker bij en schonk het kokende water erover. Lisa merkte dat hij naar haar keek, maar dat vond ze niet erg. Het stelde haar wonderbaarlijk genoeg gerust dat hij bij William was geweest toen hij stierf.

Ze schraapte haar keel voordat ze zich omdraaide en hem zijn koffie gaf. Heel even gleden zijn ogen over haar heen. Niet op een manier die ongemakkelijk voelde. Eerder alsof hij iets probeerde te begrijpen. Alsof hij haar in zich opnam, op zoek naar een antwoord.

‘Ik heb geen pistool bij me, als je je daar zorgen over maakt.’ Ze lachte om zichzelf, maar bij hem kon er niet eens een glimlachje af. In plaats daarvan werd zijn gezicht vuurrood. Zelf voelde ze een onbekende kriebel. Misschien was ze al zo lang uit de roulatie dat ze niet eens meer wist hoe het voelde als een man wél naar haar keek. Het voelde vreemd. Niet ongemakkelijk, maar ook niet echt iets waar ze klaar voor was. En nu had ze hem waarschijnlijk in verlegenheid gebracht. ‘Het spijt me, Alex. Ik maakte gewoon een grapje.’

Hij keek weg. ‘Ik ben gewoon in de war, dat is alles.’

Vragend trok ze een wenkbrauw op.